

Arrest

nr. 154 410 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2013 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. EVALDRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 maart 2013 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het visum kort verblijf (type C) aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing:

“Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code:

** u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.*

** Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd; de voorgelegde tenlasteneming wordt geweigerd aangezien art. 60 OCMW geen financiële garanties voor een periode van twee jaar geeft (tijdsperiode waarin de garant verantwoordelijk is).*

** Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf.*

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.*

** Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*

Betrokkene heeft geen beroep, geen eigen Inkomsten en wenst haar partner te bezoeken. Betrokkene heeft eerder een aanvraag gezinshereniging ingediend dewelke geweigerd werd op 13/07/2012. Bijgevolg bestaat er een sterk vermoeden dat een lang verblijf wordt beoogd. Mogelijks omzeiling van de procedure gezinshereniging."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 41, 42 en 58 van de wet van 18 juli 1966 betreffende het taalgebruik in bestuurszaken, artikel 39/16 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing een standaard document betreft en derhalve niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Verzoekster levert tevens kritiek op het feit dat de bestreden beslissing geen handtekening bevat. Bovendien zou de bestreden beslissing geen datum vermelden. Verzoekster stelt tot slot dat de bestreden beslissing in het Frans diende te worden opgesteld.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing niet.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep en niet-gepersonaliseerd is. Er dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering - wat niet eens het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verzoekster voert voorts aan dat de opsteller van de bestreden beslissing niet kan worden geïdentificeerd, bij gebrek aan handtekening. Verzoeksters kritiek kan de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet verantwoorden. De aanwezigheid van een handtekening is namelijk geen geldigheidsvereiste. Immers, een mondelinge beslissing is ook een aanvechtbare beslissing.

De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer

deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

Hoewel verzoekster een andere mening is toegedaan, dient te worden opgemerkt dat het wel degelijk volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon. De bestreden beslissing werd genomen door Véronique VDA, bevoegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster betwist niet dat een attaché niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen.

In zoverre verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing geen datum zou dragen, laat de Raad gelden dat verzoekster volledig voorbijgaat aan het feit dat op de bestreden beslissing wel degelijk duidelijk 20 maart 2013 vermeld staat als datum van de beslissing.

Tot slot is verzoekster de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in het Frans diende te worden opgesteld, omdat verzoekster zich bij haar visumaanvraag van de Franse taal zou hebben bediend. Verzoekster beroept zich dienaangaande op de artikelen 41, 42 en 58 uit de wet van 18 juli 1966 en artikel 39/16 van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een Engelstalig aanvraagformulier (application form) heeft aangewend, dat in de Engelse taal werd ingevuld. De enige Franstalige vermelding op het aanvraagformulier betreft het adres van de te vervoegen persoon, zodat verzoekster niet kan worden gevolgd dat zij gebruik zou hebben gemaakt van de Franse taal bij het indienen van haar visumaanvraag.

Indien de vreemdeling in het buitenland zich in het kader van zijn visumaanvraag tot de administratie richt in één van de drie landstalen, dan moet de administratie hem in deze taal antwoorden. In het geval de aanvrager geen van de drie landstalen heeft gekozen en hij zich aldus tot de administratie heeft gericht in een andere taal, is de Dienst Vreemdelingenzaken vrij om de taal te kiezen. Het enige criterium om de taal te bepalen is de taal van de aanvraag. De in het buitenland verblijvende vreemdeling dient immers beschouwd te worden als een particulier in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend".

Hiervoor kan verwezen worden naar het Advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964:

'Overwegende dat wat de correspondentie betreft met vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bedienen, er geen strikt wettelijke verplichting bestaat het Duits te gebruiken; het toch in de geest van de wet is aan het Duits in de correspondentie een plaats te geven; dat de ministeriële departementen, zoals hoger is gezegd moeten beschikken over een vertaaldienst, die de in een andere landstaal ontworpen correspondentie in het Duits kan omzetten

Overwegende dat het dan ook als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen uit het buitenland die zich van het Duits bedienen in het Duits geantwoord wordt;

Aan de Minister van Justitie te adviseren dat aan de particulieren, ongeacht of zij Belg dan vreemdeling zijn, die zich op Belgisch grondgebied bevinden en zich voor hun betrekkingen met de centrale diensten van het Duits bedienen, in het Duits moet geantwoord worden dat eveneens in het Duits moet worden geantwoord daar de ministeriële departementen, die antwoorden aan Belgen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben; dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt. '

Het voormelde advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht gaat vooraf aan de parlementaire werkzaamheden betreffende het Taalgebruik in de centrale diensten die onder meer het volgende stellen: *"De betrekkingen van de centrale diensten met de particulieren, d.i. met de particuliere rechts- of natuurlijke personen geschieden in de taal die deze particulieren gebruikt hebben, ongeacht hun verblijfplaats of de lokalisatie van de behandelde zaak"* (Senaat, gewone zitting 1962-1963, nr. 304, p. 23).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen taalkeuze heeft gedaan, aangezien zij zich tot de administratie heeft gericht in het Engels (taal van het aanvraagformulier). In dat geval is de Dienst Vreemdelingenzaken vrij om de taal te kiezen. Er kan dan ook geen schending zijn van de taalwetgeving. De beslissing is terecht in het Nederlands genomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC